

Curtea Supremă de Justiție**DECIZIE**

19 iunie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecători - Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2013 în cauza penală privindu-l pe

Josan Victor Ion, născut la 17 mai 1989, originar și domiciliat în s.Mateuți, r-nul Rezina.

Cauza a fost examinată în prima instanță de la 01.12.2011 pînă la 02.07.2012, în instanța de apel de la 26.07.2012 pînă la 21.02.2013, în instanța de recurs de la 21.05.2013 pînă la 19.06.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 02 iulie 2012, Josan Victor a fost achitat de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art.192¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. De către organul de urmărire penală Josan Victor a fost învinuit de faptul că, efectuînd serviciul militar în termen, la baza militară de aviație Mărculești, aflîndu-se în concediu pe termen de 10 zile la domiciliu în s.Mateuți, r-nul Rezina, în noaptea de 25 - 26 noiembrie 2007, a răpit din curtea gospodăriei cet.Donțu Galina autoturismul de model VAZ 21061, n/î K 226 AE asupra căruia nu avea drept de proprietate, s-a deplasat un timp nedeterminat pe parcursul nopții și ulterior l-a abandonat la periferia satului.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care V.Josan să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.192¹ alin.(2) lit.c) Cod penal și condamnat la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei în baza art.90 Cod penal pe termen de 3 ani, invocînd că, atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, vinovăția lui V.Josan în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită pe deplin, instanța a examinat cauza superficial și unilateral fără a da o justă apreciere probelor din dosar; instanța greșit a invocat lipsa cercetării amprentelor în salonul automobilului în cauză, cît și pe suprafața sticlei de plastic ridicată din automobil fără a lua în considerație declarațiile martorului M.Donica, care a recunoscut sticla în care i-a vîndut benzină lui V.Josan și neîntemeiat a respins ca probă procesul-verbal de recunoaștere a sticlei, pe motiv că a avut loc peste 2 ani și 5 luni de la comiterea faptei, deoarece careva încălcări de lege la acest compartiment nu s-au reținut; instanța neîntemeiat a apreciat critic declarațiile părții vătămate G.Donțu referitor la faptul că inculpatul propunea unor consăteni de a procura o automagnetolă, declarațiile martorului S.Donica, care a confirmat că în acea seară inculpatul a lipsit de acasă, întorcîndu-se abia spre dimineață și fără a fi supuse verificării probele sub aspectul veridicității și puterii probante prezentate în sprijinul acușării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu cerințele legii și propriei convingeri bazate pe cercetarea sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect a ajuns la concluzia de nevinovăție a lui V.Josan în comiterea infracțiunii prevăzute de art.192¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, fiindcă partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și incontestabile ce ar fi demonstrat vinovăția acestuia în răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, iar declarațiile martorului M.Donțu de recunoaștere a sticlei de masă plastică ridicată de la fața locului, și a martorului S.Donica, corect au fost apreciate critic de instanță, deoarece acesta din urmă se află în relații ostile cu inculpatul V.Josan, fiind cointeresat de a face declarații în condamnarea lui, iar recunoașterea sticlei de către M.Donțu a avut loc după o perioadă de 2 ani și 5 luni de la depistarea ei.

De asemenea, instanța de apel a considerat justă și concluzia instanței privind aprecierea critică a procesului-verbal de recunoaștere a sticlei ridicate de la fața locului, deoarece organul de urmărire penală, dispunând de versiunea inculpatului, precum că el a cumpărat benzină de la M.Donica pentru alimentarea autoturismului unor rude, era obligat să verifice versiunea dată, fapt care nu a fost efectuat.

La fel, instanța de apel a reținut corectă concluzia instanței referitor la activitatea organului de urmărire penală privind întocmirea procesului-verbal de cercetare la fața locului din 26.11.2007, cu participarea expertului criminalist, V.Donica, la efectuarea căreia însă nu au fost ridicate pentru verificare și cercetare amprentele atât din salonul automobilului, cât și de pe sticla ridicată, iar faptul că data întocmirii acestui proces a fost retușată, pune la îndoială veridicitatea lui, critic fiind apreciat de instanță.

Instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat critic și declarațiile părții vătămate referitor la faptul că inculpatul propunea unor consăteni de a procura o automagnetolă, posibil de model „Pioner”, aceasta fiind doar o presupunere, deoarece inculpatul a declarat că dînsul i-a vîndut cet.V.Ursachi o automagnetolă pe care anterior a procurat-o în or.Moscova, însă versiunea dată nu a fost verificată de organul de urmărire penală, cu atât mai mult că o astfel de învinuire inculpatului nici nu i-a fost înaintată.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de procurorul S.Brigai care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, pe motiv că instanța de apel preamatur a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului, deoarece, verificînd legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, nu a dat o nouă apreciere acestor probe; instanța nu s-a expus asupra motivelor invocate de acuzator în apel ce dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate, nu a dat o apreciere corespunzătoare depozițiilor părții vătămate G.Donțu, a martorilor M.Donica și S.Donica, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, sau acesta este expus

neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele procurorului expuse în apel.

De fapt, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de ambele instanțe, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Atît prima instanță, cît și cea de apel, pronunțîndu-se asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea înaintată lui V.Josan și întemeiat au concluzionat achitarea acestuia de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art.192¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat, deoarece argumentele procurorului aduse în probarea învinuirii nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată, iar acuzatorul de stat, în cererea de apel nu a prezentat probe noi ce ar confirma vinovăția acestuia în cele incriminate.

Colegiul reține că ambele instanțe de judecată au dat o apreciere corectă declarațiilor inculpatului V.Josan, părții vătămate G.Donțu, a martorilor M.Donica și S.Donica, acțiunilor organului de urmărire penală care a întocmit procesul-verbal din 26.11.2007, privind cercetarea la fața locului, probe care, analizate în ansamblu, nu confirmă vinovăția inculpatului în cele ce i se incriminează.

Iar declarațiilor martorilor M.Donica și S.Donica, corect li s-a dat o apreciere critică, pe motiv că aceștia sînt în relații ostile cu inculpatul, fiind cointeresați în darea declarațiilor în defavoarea acestuia.

Astfel, Colegiul consideră că instanțele de fond just au conchis că de către organul de urmărire penală nu au fost prezentate probe certe ce ar demonstra vinovăția inculpatului V.Josan și săvîrșirea infracțiunii imputate, ce ar fi permis atragerea lui la răspundere penală în strictă conformitate cu prevederile art.51 Cod penal, circumstanțe care nu au fost lichidate în instanța de judecată și care s-au interpretat în favoarea inculpatului.

Neacordul autorului recursului cu aprecierea acestora de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Din textul deciziei rezultă că instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de procuror. Autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de judecată, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar repetă întocmai argumentele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns motivat.

Instanța de recurs conchide că, instanțele de judecată corect au reținut în acest sens prevederile art.8 și art.389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărîre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată, iar concluziile despre vinovăția lui nu pot fi bazate pe presupuneri, aceasta urmează să se bazeze pe probe exacte, cînd toate versiunile au fost verificate. Colegiul reține că ambele instanțe de judecată au ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și

au adoptat soluții întemeiate.

Astfel, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Ca temei de casarea a deciziei instanței de apel recurentul a invocat și prevederile art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal constată că acest temei, pe care s-a bazat autorul recursului, nu persistă în cauză, deoarece instanțele de judecată nu au făcut o altă încadrare juridică a faptei decât cea sub care a fost pus sub învinuire V.Josan și au adoptat soluții de achitare a acestuia pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

Concomitent, urmează de evidențiat faptul că argumentele invocate în recursul procurorului au fost deja obiect de judecare în instanța de apel, iar aceasta, respectând prevederile art.414 alin.(3) și art.417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar careva noi argumente în recurs procurorul nu a indicat.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2013, în cauza penală în privința lui Josan Victor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iulie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă